

Hồi 14

Giả Trả Về Chân

Tó bóng ma nào lại khả ái ?

Nhưng, bóng ma đỏ này đáng yêu lạ ! Gặp thử bóng ma này, dù biết rằng người và ma thuộc hai thế giới riêng biệt, không thể hòa hợp nhau, người ta cũng dám yêu như thường.

Yêu, để chết thành ma, hòa hợp với ma vĩnh viễn, bởi ma hấp dẫn cực độ.

Bóng ma từ từ đưa tay lên, động tác của ma dĩ nhiên phải nhẹ nhàng, động tác của ma này dịu dàng quá !

Nhìn động tác đó không ai dám cho là một bóng ma, mà tưởng là một bóng tiên, một tiên tử lâm phạm. Bởi, chỉ có tiên mới có một động tác đẹp như vậy.

Tiên tử hiện ra, dưới ánh sao, từ từ đưa tay ra, ban bố diễm phúc cho những người có phúc hạnh được gặp.

Người có phúc hạnh được gặp, hiện giờ, là Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam.

Cả hai có hay tiên tử lâm phạm, ban phúc hạnh cho họ chăng ?

Nhưng rất tiếc, bóng đỏ chẳng phải là tiên, chẳng phải là ma. Bóng đỏ kém tiên, hơn ma, vì bóng đỏ là một ác sát, ác la sát !

Là ác la sát, nên bóng đỏ không ban phúc hạnh, bóng đỏ chỉ muốn đoạt phúc hạnh của Tiểu Linh Ngư, phúc hạnh đó là sanh mạng của hắn.

Tiểu Linh Ngư vẫn tỉnh như thường, không thấy hắn tỏ lộ một phản ứng nào từ lúc bóng đỏ xuất hiện, chứng minh là hắn có hay biết sự xuất hiện đó.

Tuy nhiên, hắn lầm nhảm:

- Cái người này, sao mà kỳ quái thế ? Thiếu chi nơi không nằm, y lại nằm ngủ tại đây, y ngủ say chi lạ, gọi mãi mà chẳng tỉnh ? Hừ ! Hừ ! Vị đại ca nằm đây ơ ! Đại ca tỉnh lại đi, vào nhà kia mà ngủ, ngủ ở đây lạnh lắm !

Bàn tay của bóng đỏ, phía sau lưng hắn, đã đưa cao, vừa tầm lắm rồi, bàn tay đó bỗng đứng lại, lơ lửng trên không như có một bàn tay vô hình khác, nắm giữ ở đó.

Tiểu Linh Ngư lại lầm nhảm:

- Làm sao ? Ta làm sao bây giờ ? Biết là không làm sao được, song chẳng lẽ ta thấy rồi, lại lờ đi ? Ai khiến ta khát nước ? Ai khiến ta tìm giếng ? Nếu ta không tìm giếng thì làm gì thấy cái cảnh của vị đại ca này ? Khổ ơ là khổ !

Bỗng bóng đổ phía sau lưng cất tiếng:

- Người không quen biết người nằm đó ?

Tiểu Linh Ngư giật bắn mình, vùng đứng dậy, như đột nhiên bị con ong chích nơi gót chân.

Hắn thực sự giật mình, hay giả vờ ?

Rồi hắn quay mình lại mở to mắt nhìn trừng trừng bóng đổ. Hắn tỏ lộ vẻ kinh ngạc.

Mường tượng hắn thấy bóng quỷ xuất hiện bất thành linh.

Thực ra, bóng đổ đã đến rất gần hắn, đứng sát bên lưng hắn, từ lâu.

Chiếc thùng còn một phần nước, chiếc thùng được đặt ngay trước mặt hắn, nước sáng như gương, nhìn vào đó, hắn thấy rõ con người phía sau lưng hắn, hơi chồm tới.

Hắn cũng thấy luôn người đó đưa cao tay, định giáng xuống đỉnh đầu hắn.

Nếu hắn sợ hãi ra mặt, thì hắn mất mạng rồi.

Và thông minh như hắn, khi nào hắn để biểu lộ rõ ràng mọi cảm nghĩ của hắn ?

Hắn phải đánh lạc hướng tâm tưởng của người phía sau, hắn phải đóng vai kẻ lạ đối với Thiết Tâm Nam, có là kẻ lạ mới được người phía sau chừa ra, bởi mục tiêu của người đó là Thiết Tâm Nam.

Bởi người đó không ai khác hơn là Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Hắn giả vờ giống thật quá chừng.

Và Tiểu Tiên Nữ không nghi ngờ hắn được là cái chắc.

Lâu lắm, hắn mới lẩm bẫm, giọng hắn hơi run run:

- Tiểu ... Tiểu cô nương đến đây từ lúc nào ?

Tiểu Tiên Nữ lạnh lùng:

- Tiểu quý dám gọi ta là tiểu cô nương à ?

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ sợ hãi, méo mó miệng, như muốn khóc, đoạn hắn lí nhí chừa:

- Thì ... thì tôi gọi là ... đại cô nương vậy !

Tiểu Tiên Nữ hét:

- Người không được phép gọi ta như vậy !

Tiểu Linh Ngư thở dài ra:

- Tiểu cô nương không được, đại cô nương cũng không được ! Tôi biết gọi làm sao bây giờ ? Gọi là cô, được không ? Hay phải gọi dì ? Gọi má ? Gọi bà, bà nội, bà ngoại, bà cố ? Mà gọi như vậy, làm sao tôi dám ?

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Cao hơn nữa kia ! Còn trên mấy tiếng đó nữa kia !

Gương mặt nàng vẫn lạnh nhưng giọng nói hơi dịu lại một chút.

Nàng nhận ra điều đó, nhưng chính nàng cũng chẳng biết tại sao lại hòa dịu được. Bình sanh, nàng chưa hề hòa dịu đối với bất cứ ai, kể cả những người rất thân với nàng.

Nhưng, gặp Tiểu Linh Ngư, nàng muốn làm oai lâu, lạnh lùng lâu, song cái oai đó, vẻ lạnh lùng đó chỉ hiện lên trong vài phút giây thôi, rồi tan biến mất.

Tiểu Linh Ngư gật gù, lẩm nhẩm:

- Phải ! Tôi gọi bằng dì, hợp lý lắm rồi !

Hắn tiếp luôn, giọng cao hơn một chút:

- Dì ơi ! Dì đừng giận, tôi có một người thúc thúc, thường cho tôi biết là nếu ai giận thì thịt của kẻ đó rất chua song tôi thì nghĩ, ai hay giận thì mau già lắm, có lẽ vì thịt chua nên biến con người mau già lắm ! Dì đẹp quá, nhất định là dì phải giữ làm sao cho đừng già, bởi già thì xấu xí đi, uổng quá dì ơi ! Phàm con người ta, ai ai cũng thích nhìn người đẹp, ai ai cũng tỏm kẻ xấu xí ! Nếu dì mất vẻ đẹp thì thật là điều đáng tiếc lắm đó, dì ơi !

Hắn chớp chớp mắt, hắn nói mãi, Tiểu Tiên Nữ nghe, dần dần thấy thích, không ngăn chặn hắn.

Nàng nhìn hắn, nghĩ rằng hắn là một tiểu tử kỳ quái, nàng chưa hề thấy một tiểu tử nào kỳ quái như hắn.

Đối với hắn, chừng như nàng mất tự chủ phần nào, nên phá lệ nói nhiều.

Nàng buột miệng hỏi:

- Ta đẹp thật à ? Rất đẹp à ?

Nàng nhận ra, giọng nói của nàng dịu lại, điều đó quả là hi hữu trong đời nàng.

Nàng bực, bực vì mình để lộ sự thay đổi tâm tình, nhưng lại đổ lỗi cho Tiểu Linh Ngư, nên đưa tay tát vào mặt hắn một tát, rồi gắt:

- Dù ta đẹp đi nữa, ta có cần người khen đâu ? Ta có muốn người nói ra đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì.

Cái tát tay của nàng nhẹ quá, nhẹ hơn chính hắn đưa tay đập một con muỗi cắn nơi má.

Song hắn lại khóc. Hắn khóc hu hu lên, bệu bạo thốt:

- Phải ! Tôi không nên nói ! Dì đẹp thì dì nhờ, tôi có nhờ gì đâu mà nói chứ ! Tôi bị đánh cũng đáng lắm !

Tiểu Tiên Nữ lại gắt:

- Nói nhảm mãi, ta đánh nữa bây giờ.

Đoạn nàng hỏi:

- Người đến đây làm gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tôi đi theo mấy vị thúc thúc, bán buôn quanh vùng này, các vị thúc thúc tôi có một con ngựa con, bảo tôi cưỡi đi chơi, nào hay con ngựa tuy nhỏ, lại ác quá đi, nó chạy loạn, tôi kèm chế mà nó vẫn chạy, nó chạy đến đây mới chịu ngừng. Tôi chẳng biết nơi đây là địa phương nào !

Hắn không chớp mắt, hắn nói một hơi, không sượng, dù ai đa nghi cũng chẳng tưởng là hắn bịa chuyện nốt !

Dù người thuật một chuyện thật, cũng chẳng có vẻ thật như hắn.

Tiểu Tiên Nữ gật đầu:

- Tại người không biết, chứ loại ngựa luôn luôn là thế, dù là một con ngựa rất hiền ngày thường, lúc nó điên chẳng có ai kèm nó nổi, đến cả kỵ sĩ lành nghề cũng chịu luôn. Hà huống, người chỉ là một tiểu tử !

Nàng đang bực vì con ngựa của nàng, chính nàng cũng chẳng kèm nó được, nên rất đồng tình với Tiểu Linh Ngư.

Hắn đã trải qua một cái cảnh như cảnh của nàng, cho nên nàng giải thích cho hắn hiểu, đồng thời cũng gián tiếp cho sự thất bại vừa qua của nàng.

Nàng có biết đâu, sự thất bại vừa qua, chính tiểu quỷ trước mặt nàng đó, gây cho nàng !

Tiểu Linh Ngư cười thâm.

Phải khó khăn lắm hắn mới giữ cho tiếng cười khỏi thoát qua miệng, và càng khó hơn nữa là giữ thần sắc tự nhiên.

Hắn tán đồng ngay lý luận của Tiểu Tiên Nữ:

- Phải rồi ! Thảo nào tôi chẳng bị con ngựa quỷ này mang đi suốt một ngày ! Cũng may, nó chạy mãi, nên khát nước, nó thấy miệng giếng này, mới dừng lại. Nếu không có miệng giếng, chắc nó còn chạy xa hơn nữa. Nó dừng lại đây, tôi mới bắt gặp gã kia...

Tiểu Tiên Nữ nhìn xuống Thiết Tâm Nam cười lạnh:

- Hừ ! Người cho rằng hán đang ngủ thật đó à ?

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Hấn không ngủ thật ? Thế hấn chết rồi à ?

Tiên Nữ xí một tiếng:

- Tiểu quỷ ngốc quá ! Cho người biết, hấn trúng phải thuốc mê đấy !

Rồi nàng lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật ! Sao hấn lại trúng thuốc mê ? Ai cho hấn uống phải thuốc mê ? Mặc ai cho đánh thuốc mê hấn, điều đó chẳng quan trọng gì, ta cứ lục soát trong mình hấn xem !

Đoạn, nàng bắt đầu lục soát.

Trước đó, Tiểu Linh Ngư vừa lục soát. Tiểu Tiên Nữ lại đến, thành ra hấn phải bỏ dở ý định.

Bây giờ hấn đứng nhìn nàng lục soát, hấn nghe từng tức trong lòng, đồng thời hấn cũng hồi hộp.

Nhưng, Tiểu Tiên Nữ lục khắp mình Thiết Tâm Nam, chẳng gặp một vật gì cả.

Hấn lấy làm lạ, tự hỏi:

- Tại sao lạ vậy ? Vật đó chẳng có nơi mình hấn à ? Nếu không giữ vật gì nơi mình, sao hấn quýnh quý lên khi ta đòi lục soát ? Hấn van cầu ta khẩn thiết quá, giả như ta giết hấn, hấn chịu hơn là ta lục soát trong mình hấn !

Bỗng, Tiểu Tiên Nữ kêu lên thất thanh:

- Nguy rồi ! Vật đó bị người đánh thuốc mê cho hấn cướp đoạt mất rồi ! Người đó là ai chứ ? ...

Nàng gọi Tiểu Linh Ngư, hét:

- Tiểu quỷ, mang thùng nước lại đây, xối lên mặt hấn, cho hấn tỉnh lại. Ta cần phải hỏi hấn !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Phải ! Đừng nói là một thùng, dì bảo tôi xối cả chục thùng, hai ba chục thùng, tôi cũng làm nổi như thường ! Và làm nhanh nữa là khác !

Hấn nói thế, nhưng hấn ạch mãi mới nhấc nổi chiếc thùng lên, hấn vừa nhấc vừa thở dốc.

Mang đến cho Tiểu Tiên Nữ một thùng nước, hấn mệt lả người.

Hấn càu nhàu:

- Cái thùng quỷ này sao mà nặng thế ! Tôi...

Bồng hấn chập choạng, rồi ngã nhào, thùng đổ, nước bắn ra, làm ướt cả mình Tiểu Tiên Nữ.

Nàng mắng:

- Ngốc tử vô dụng quá ! Vô dụng thì còn sống làm chi nữa ?

Tiểu Linh Ngư sợ hãi, mặt xám xịt, vội cởi chiếc áo ra, lau nước trên mình Tiểu Tiên Nữ, vừa lau vừa van:

- Dì ơi ! Lỡ tay mà, tôi đâu có ý làm thế ! Cái thùng quý này nặng ghê đi, nó hại đó dì ơi ! Thật tôi đáng chết lắm !

Tiểu Tiên Nữ căm hận:

- Lớn vóc mà chẳng làm được gì, người đúng là một con lợn ! Lau không khô áo của ta, người phải chết với ta đấy nhé !

Nàng dậm chân, giũ áo, trong khi đó Tiểu Linh Ngư hấp tấp lau, hấn quỳ xuống đất mà lau, hấn càng lau, Tiểu Tiên Nữ càng dậm chân, chừng như nàng muốn đạp hấn một đạp cho như xác ra như cám, có như vậy nàng mới hả.

Chân nàng choi choi, Tiểu Linh Ngư cứ lau, cứ chạm vào mình nàng.

Bồng nàng nghe nói ở huyết Âm Lăng Tuyền, bên trên đầu gối nàng, liền theo đó, chân tê dại.

Tiểu Tiên Nữ kinh hãi, kêu lên:

- Người... tiểu quý...

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Lỗi quá ! Lỗi quá ! Nào tôi có cố ý đâu ? ... Lỗi thật mà ...

Miệng nói, tay không ngừng, hấn điểm luôn vào các huyết Tông Tử, Lương Khưu, Phục Thố, Tỳ Linh.

Hấn điểm trọn những huyết đạo thuộc bộ Túc Dương Minh Kinh của nàng.

Tiểu Tiên Nữ tài gì lại chẳng ngã xuống ?

Nàng còn nhỏ tuổi thật đấy, song nàng nổi tiếng lợi hại từ lâu, nàng từng làm nhiều điều bại hoại, nàng cho rằng trên đời này chẳng ai hơn nàng, dù cho là hạng cao tuổi hơn nàng.

Nhưng, nàng lầm, lầm to.

Nàng không tưởng nổi một oắt con như Tiểu Linh Ngư lại lừa nổi nàng !

Đúng là một cơn ác mộng, bởi chỉ ở trong mộng mới có những sự kiện phi thường.

Tiểu quý này có thủ đoạn cao hơn nàng gấp bội !

Nàng giận quá. Song, giận mà làm gì, khi đã muộn ? Giận quá độ chỉ làm cho nàng khổ thêm, chứ có ích lợi gì ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, đứng yên, cố ý trợn trừng đôi mắt, vờ vẻ kinh ngạc, ngưng tiếng cười, trầm giọng hỏi:

- Sao lạ thế, hờ dì ? Tại sao dì ngã xuống ? Bệnh bất ngờ ? Lạnh ? Tôi không dè dì yếu đuối quá, mới ướt mình một chút, lại phát lãnh rồi ! Con người sao mà vài giọt nước vấy vào mình thì lại đau ngay ?

Tiểu Tiên Nữ trợn mắt, nếu xé toạt khoé mắt cho rộng lớn hơn, để trợn mắt đúng mức, nàng cũng làm luôn.

Tia mắt của nàng bốc ngời lửa hận.

Niềm hận làm giọng nàng run run:

- Được ! Được rồi ! Ta làm người ! Cho người thắng ta một lần !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Lỗi quá ! Lỗi quá, dì ơi ! Tôi đâu có cố ý ? Thùng nước đó, tôi định dành cho con ngựa của dì, không ngờ dì đưa nó đi chữa trị vết đốt ở nơi nào chẳng rõ, bây giờ, tôi mang nó đến cho dì dùng, thành ra tôi hại dì luôn ...

Tiểu Tiên Nữ ạ lên một tiếng:

- Thì ra, chính người đốt đuôi con Anh Đào của ta ! Người đúng là một tiểu quỷ !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Lửa đốt Anh Đào, nước xối Tiên Nữ ! Tôi ngu quá, ngu đến nỗi làm ra hai việc đó ! Bởi quá ngu, nên làm dễ dàng !

Hắn cao giọng tiếp:

- Vĩnh viễn cho người phải chừa bỏ cái tính khinh người, người đừng cho rằng tất cả người trong thiên hạ đều ngu, không phải bất cứ lúc nào người cũng chiếm được tiện nghi. Bé nhỏ như người, đừng nghe người ta gọi là cô, là dì, là mẹ, là bà nội, bà cố, rồi tưởng rằng mình thật sự là cô, là dì, là mẹ, là bà nội, bà cố ! Tin như vậy, người có mất mạng cũng chẳng ai thương tiếc !

Bây giờ, hắn gỡ cái điệu xưng hô người và ta, hắn chế ngự hoàn toàn đối tượng.

Hắn cười vang, cười bằng thích một lúc, rồi bỏ mặc Tiểu Tiên Nữ nằm đó, hắn trở lại Thiết Tâm Nam.

Hắn bước đi, từ bước, từ bước, xa dần Tiểu Tiên Nữ.

Tim sôi, gan sôi, Tiểu Tiên Nữ tưởng chừng chết đi được, song hận mà làm gì ?

Nàng cũng thừa thông minh để hiểu, cái hận này, khó tiêu đến đâu cũng phải nuốt, nuốt mà không tiêu hóa cũng phải nuốt, để một lúc nào đó, nhả ra.

Bây giờ, có nhả ra vẫn vô ích như thường, trái lại, nhả ra một biết đâu chẳng nuốt vào hai ?

Nàng đành chịu, cố dần lòng, dần được bao nhiêu, hay bấy nhiêu. Nàng cắn chặt hai hàm răng, mắt long lên, thỉnh thoảng lại nghiêng kết kết.

Tiểu Linh Ngư bế Thiết Tâm Nam, đặt lên lưng con tiểu bạch mã, chuẩn bị rời đi.

Bỗng, hấn quay đầu lại, liếc nhìn Tiểu Tiên Nữ, điểm một nụ cười, thốt:

- Suýt chút nữa, ta quên mất ! Vừa rồi, người tát tay ta, ta nhớ đúng là ba cái tát. Ta vay của người, nếu không trả lại cho người lại bỏ đi ngang như thế này, thì sao cho phải ? Bình sanh, ta không thích nợ của ai cả ! Nhưng, ta nghĩ, người không cần lấy lãi, nên vay bao nhiêu, ta chỉ trả bấy nhiêu thôi !

Tiểu Tiên Nữ phát sợ, nhưng lại giận, hét:

- Người... người dám...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta đâu dám ! Ta đâu dám làm gì ! Ta chỉ trả nợ thôi mà !

Hấn đưa cao tay, khoa khoa bàn tay, bất thành linh tát qua.

Hấn đánh khá mạnh. Nơi má Tiểu Tiên Nữ, năm ngón tay in rõ, thành năm vết đỏ, dài ngắn bất đồng.

Người như nàng, khi nào bị ai mắng, nói gì bị người tát tay ?

Nàng gào lên:

- Giỏi ! Giỏi ! Cố mà nhớ đấy !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười hì hì:

- Người yên trí, bình sanh ta không hề quên, bất cứ việc gì, nhỏ cũng như lớn. Ta còn nhớ, người tát ta lần thứ nhất, tát tay đó khá mạnh, ta trả lại đúng lực lượng. Nhưng, cái tát thứ hai, người dụng lực nhẹ hơn ta phải đánh y như vậy.

Rồi hấn tát. Quả thật, cái tát thứ hai này, nhẹ hơn cái thứ nhất.

Dù hấn đánh mạnh hơn, cũng chẳng làm chết nổi Tiểu Tiên Nữ. Điều làm cho nàng chết được, là nhục.

Biết nhục, song nàng làm gì được chứ ? Không tiếp nhận cái nhục, cũng bắt buộc tiếp nhận.

Náng cắn răng, chịu nhục hơn chịu đau, hai hàm răng như lún chân sâu vào thịt.

Nữ giận tràn lòng, không cách gì phát tiết, nữ giận theo khoé mắt trào ra, lôi theo giòng lệ uất.

Từ lúc ra khỏi bụng mẹ đến nay, nàng có bị ai chạm đến chân lông đầu ?

Như vậy thì quá lắm rồi ! Người sao mà tàn nhẫn thế, chẳng biết thương hoa, tiếc ngọc, chẳng biết trân trọng má đào !

Lệ uất cứ chảy, mắt cứ long lên, nàng rít giọng:

- Giỏi ! Giỏi ! Vĩnh viễn ta chẳng hề quên sự việc hôm nay ! Ta cũng mong người đừng quên ! Vĩnh viễn ! Vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Biết lắm ! Biết lắm rồi, làm sao người quên được ta ? Bất cứ nữ nhân nào, cũng chẳng quên được nam nhân đầu tiên, đánh, mắng, vĩnh viễn nữ nhân nhớ nam nhân đó suốt đời ! Được một người đẹp như người, nhớ mãi bất cứ giờ khắc nào, ngày cũng như đêm, đi đứng nằm ngồi đều nhớ, thì ta còn mong muốn gì hơn ? Trên thế gian này, có cái diễm phúc nào lớn lao hơn cho một nam nhân khi được giai nhân hằng mơ ước ?

Hắn cười ròn, cười một lúc, lại tiếp:

- Nhưng, còn một tát thứ ba ! Đã trả, ta phải trả cho tất nợ. Tát thứ ba, người đánh ra rất nhẹ tay, ta cũng y cân lượng mà trả đúng. Người nghĩ, ta xử vậy có công bằng không ?

Tiểu Tiên Nữ hét lớn:

- Câm ! Câm ngay ! Bịt cái miệng thú vị của người lại !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Ta bịt miệng, thì còn tay đâu mà tát ? Thôi thì ráng chịu đi, cô, dì, má, bà nội, bà cố ! Mình phải thanh toán dứt khoát, có vậy mới vui cái sự đời !

Hắn nhìn vào mắt nàng, hắn từ từ cúi mặt xuống.

Tiểu Tiên Nữ hấp tấp hỏi:

- Người... người định làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người dùng tay đánh ta, ta dùng môi đánh người, đánh bằng môi phải nhẹ hơn chứ ! Ta không muốn đánh người mạnh như người đánh ta !

Tiểu Tiên Nữ hét:

- Tiểu quỷ ! ... Ác tặc ! ... Người ...

Nàng chưa kịp buông tiếng dấm, Tiểu Linh Ngư đã đưa sát môi bên má nàng, hắn lướt vành môi phớt qua, nhẹ nhẹ thôi nhưng rất chậm.

Thay vì hét to lên, to hơn, Tiểu Tiên Nữ nín lặng, rồi run run người...

Tiểu Linh Ngư thở dài, thốt:

- Người bất quá chỉ mười lăm, mười sáu tuổi thôi, làm chị ta chưa xứng, sao lại muốn làm cô ta, làm dì ta, làm má, làm bà nội, bà cô ta ? Giả như người làm vợ ta, cũng còn được ! Nếu người là vợ ta, chắc mỗi ngày ta phải hôn người ít nhất cũng mười lần, bởi môi người trữ tình quá, má người thơm quá !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt gằn từng tiếng:

- Người dám động đến mình ta lượt nữa, ta giết người ngay ! Nhất định là ta giết người !

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Người yên chí ! Muốn ta, ta cũng chẳng động đến người lượt thứ hai. Hung dữ như người ta sợ không hết, ta tởm không hết, làm gì ta thích mà động đến người mãi chứ ? Thú thật, dù người cứ theo ta, van xin làm vợ ta, ta cũng từ khước. Ai mà cưới một con cọp cái như người về làm vợ, thì đúng là người đó bị quỷ sứ đòi về châu diêm chúa rồi !

Tiểu Tiên Nữ hét lên:

- Giết ta đi ! Giết ! Ta van người giết ta đó ! Nếu người không giết ta, ta giết người đấy ! Không giết bây giờ được, ta sẽ giết ngày mai, ngày kia, ta dành cho người một cái chết khổ, chết dần, chết mòn...

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Được ! Được !

Hắn quay mình, bước đến cạnh con tiểu bạch mã.

Tiểu Tiên Nữ lại hét:

- Sao người không giết ta ? Tại sao ? Người sẽ có dịp hối hận đấy ! Ta thề phải giết cho được người đó, nhất định là người sẽ hối hận sau này !

Hắn bước đi luôn, không hề quay nhìn lại nàng nữa.

Nhìn theo hắn, xa dần, xa dần, bất giác Tiểu Tiên Nữ òa lên khóc.

Nàng khóc lớn.

Trong khi nàng khóc, Tiểu Linh Ngư lại ca, hát vang lên.

o0o

Tiểu Linh Ngư vừa đi vừa ca hát, bất giác hắn phát hiện ra âm thanh của hắn cũng dễ nghe, ít nhất cũng dịu hơn tiếng khóc của Tiểu Tiên Nữ.

Hắn còn phát hiện ra một điều lạ nữa, là Tiểu Tiên Nữ càng khóc thét lên, thì giọng ca của hắn nghe êm vô cùng.

Chẳng rõ, người nào khác nghe giọng của hắn phê phán làm sao, chứ hắn thấy hắn thích thú vô cùng.

Tại Ác Nhân Cốc, thỉnh thoảng cái hứng lên cao hắn cũng ca hát nhưng chẳng lần nào nghe dịu như lần này.

Hắn cứ đi tự nhiên càng phút càng xa, hắn cứ ca, cứ hát.

Đột nhiên, hắn nghe tiếng ca của hắn trở nên nhạt nhẽo lạ. Hắn ngưng ca liền, tìm hiểu nguyên nhân.

Thì ra, hắn đã đi xa lắm rồi, tiếng khóc của Tiểu Tiên Nữ không còn vọng đến tai hắn nữa. Tiếng khóc đó không còn vang đến tai hắn, thì nguồn cảm hứng của hắn cũng cạn khô, bởi thế giọng ca hát của hắn dịu lại.

Hắn mỉm cười, rồi hắn thở dài, đưa tay vuốt mặt, lấy lòng bàn tay lau qua môi.

Không hiểu nghĩ sao, hắn lại cười.

Con cọp cái đó quả thật đánh mạnh tay, mặt của hắn hiện giờ vẫn còn đau.

Nhưng một mùi thơm còn thoang thoảng từ môi hắn.

Má của con cọp cái thơm thật !

Môi chu ra, cho gần mũi, mũi hít hít, mắt lim dim, hít một lúc, hắn mở mắt lớn, rồi bật cười lớn, rồi thúc hối vào hông ngựa, giục nó sải nhanh.

Con ngựa phóng bốn vó lướt trên mặt đường như bay, hắn cứ ép gối mãi, con ngựa cố chạy, chạy đến thở khì khì như trâu xịt nước.

Mồ hôi đổ ra, dẫm ướt mình nó.

Chạy một lúc chẳng biết được bao nhiêu dặm đường ! Tiểu Linh Ngư độ chừng khá xa rồi, liền kèm ngựa.

Nó dừng lại.

Tiểu Linh Ngư xuống ngựa, nằm dài trên bãi cỏ, thở dốc, ngựa cũng thở dốc.

Hắn nằm, ngửa mặt lên không nhìn sao.

Sao sáng quá, gió từng cơn đưa về, gió mát vô cùng.

Đang mệt, nằm trên cỏ êm, có gió mát vờn quanh, hắn thiu thiu ngủ...

Hắn mơ màng như có Tiểu Tiên Nữ nằm trong lòng hắn, nàng nũng nịu bảo hắn, mỗi ngày phải hôn nàng trăm lượt, mỗi lượt không nhiều mà cũng chẳng ít.

Hắn khoan khoái lắm, thu hẹp vòng tay ghì nàng, nhưng nàng vùng đứng lên, vung tay tát mạnh vào mặt hắn.

Cái tát đó, chẳng phải trong mộng, một cái tát thật sự, làm hắn đau nhói ở mặt, hắn tỉnh ngủ ngay.

Thoạt đầu, hắn tưởng là chính Tiểu Tiên Nữ đã tự giải huyết nhanh chóng và theo kịp đánh hắn.

Nhưng, Thiết Tâm Nam đứng kìa, hắn còn ngờ gì nữa ?

Chính Thiết Tâm Nam tát tay vào mặt hắn. Cái thùng nước do hắn tạt vào mình Tiểu Tiên Nữ, cũng có làm vấy ướt mặt Thiết Tâm Nam rồi hắn chớ y đi một khoảng đường dài, đến đây thì Thiết Tâm Nam tỉnh lại.

Dưới ánh sao, Thiết Tâm Nam hiện ra với gương mặt trắng nhợt nhưng đôi mắt y nhìn trừng trừng Tiểu Linh Ngư, niềm phẫn hận hiện rõ trong đôi mắt đó.

Tiểu Linh Ngư tỉnh lại rồi, Thiết Tâm Nam nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Tiểu quỷ ! Cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay ta ! Cũng có lúc ngươi ngủ chứ ! Hừ ! Đừng tưởng là ngươi thức mãi suốt đêm, suốt ngày !

Tiểu Linh Ngư định đứng lên, song lạ lùng thay, hắn chẳng cử động được.

Thì ra, hắn đã bị điểm huyết !

Tuy nhiên, hắn không giận, hắn cũng chẳng hốt hoảng, trái lại thản nhiên cười hề hề:

- Ta đang nằm mộng. Mộng đẹp quá chừng ! Ngươi lại làm cho ta bừng tỉnh, vỡ giấc mộng của ta mất ! Ngươi biết ta thấy gì trong mộng chẳng ? Ta thấy ta hôn một người, hôn cả trăm lần, ngươi phải để cho ta hôn người trăm lần mới được, dền giấc mộng đẹp đã vỡ của ta !

Thiết Tâm Nam biến sắc, hấp tấp hỏi:

- Ngươi... vừa rồi... ngươi đã làm gì ta ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Ta có làm gì đâu ? Hì hì ! Ta chỉ lục soát khắp mình ngươi, từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, ta lục soát kỹ lắm, từ ly, từ phân, từ tấc không bỏ sót một mảnh da nào !

Thiết Tâm Nam run người lên. Người bị điện chạm run không bằng y.

Thân hình càng run, mặt y càng đỏ, dưới ánh sao, không sáng lắm mà gương mặt của y hiện ra đỏ rực, vẻ trắng nhợt trước đó giờ nhuộm đỏ như màu lửa.

Y đứng đó, sững như rồng, không nói năng tiếng nào.

Tiểu Linh Ngư lại chớp mắt, rồi thở dài:

- Tại người ! Tại sao người chẳng cho ta biết sớm, người là nữ nhân ? Nếu ta biết người là nữ nhân, thì ta còn mò trong mình người làm gì ? Người phải biết, dù tuổi ta còn nhỏ, song ta vẫn là nam nhân, không mò thì thôi, chứ đã mò rồi, làm sao ta dẫn...

Thiết Tâm Nam thu tàn lực thét lên:

- Câm ! Câm ! Người nói thêm một tiếng, ta giết người ngay !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta đã làm rồi, người có giết ta cũng chẳng ích gì ! Ta không nói nữa, cũng thế thôi !

Thực sự, hấn đã làm gì chứ ?

Thiết Tâm Nam nghiêng răng, nhưng còn làm gì được nữa ?

Giết Tiểu Linh Ngư, liệu có cứu vãng được những gì hấn đã làm chẳng ? Cấm hấn nói, hăm giết hấn, để làm gì ? Hấn đã nói ra rồi, nàng đã nghe rồi, hấn nói nữa, hay không nói, cũng thế thôi !

Bây giờ thì nàng đã lộ chân tướng, thái độ nào nàng cần có đối với hấn ?

Nàng bật khóc.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, làm mặt quỷ, thốt:

- Xem ra, người chỉ còn cách duy nhất, là lấy quách ta làm chồng đi cho xong ? Dù rằng, người lớn tuổi hơn ta, ta trẻ thế này, có vợ cao tuổi, khi ta được ba mươi, vợ ta sẽ thành lão bà mất !

Thiết Tâm Nam vụt đưa một chân lên, moi trong chiếc giày, lấy ra một mũi chủy thủ, run run giọng, quát:

- Người có gì cần trần trối cứ nói ! Nói nhanh lên !

Tiểu Linh Ngư mở to đôi mắt, kêu lên:

- Người muốn giết ta ? ... Ta có bức bách người phải lấy ta đâu ? Người muốn lấy ai thì lấy, ta không phản đối, nhất định ta không phản đối đâu. Tại sao người quyết giết ta ?

Thiết Tâm Nam lại nghiêng răng:

- Người chẳng có gì cần trần trối, thì ta động thủ vậy ?

Bỗng, nàng quay mặt nhìn về chỗ khác, tiếp luôn:

- Người yên trí, sau khi người chết rồi, ta sẽ không lấy ai khác đâu !

Tiểu Linh Ngư suýt cười lớn.

Nhưng, hấn không cười nổi. Hấn không cười được, trái lại hấn muốn khóc.

Trời ơi ! Thế là nàng đã tin ! Tin là hấn có làm gì rồi !

Nữ nhân ! Nữ nhân ! Sao lại có cái thứ khó hiểu thế ! Hấn không biết nên cho nữ nhân là thông minh hay ngu ngốc ?

Hấn nhếch nụ cười khổ:

- Ta van người ! Đừng thủ tiết ! Muốn lấy ai, cứ lấy ta là được. Ta không chịu nổi rồi !

Thiết Tâm Nam căm hận:

- À ! Người nói như vậy à ? Sao...

Nàng quay mình lại, đưa mũi chủy thủ tới, nhắm ngực hấn, đâm xuống.

Tiểu Linh Ngư hét:

- Khoan ! Khoan ! Ta còn muốn nói !

Thiết Tâm Nam dậm chân:

- Nói mau ! Nói !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta nhờ người, chuyển cáo với tất cả nam nhân trên đời, bảo họ tuyệt đối không nên cứu mạng người, nhất là họ không nên cứu mạng nữ nhân. Nếu họ thấy ai đó, muốn giết nữ nhân, tuyệt đối họ không nên đốt đuôi ngựa của họ, để ngựa của họ chạy hoảng, đưa họ đi xa, càng nhanh càng hay.

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Phải, ta nhìn nhận người có ơn cứu mạng ta, nhưng ... nhưng ... ta ...

Bỗng nàng vừa khóc vừa kể:

- Làm sao ? Ta làm sao bây giờ ? Ta phải làm sao ?

Tiểu Linh Ngư dịu giọng:

- Người đừng quá phiền não, người khỏi lo nghĩ, cứ giết ta là tiện hơn hết. Giết ta, người khỏi lo nghĩ hướng chi, được chết nơi tay người, ta thích biết bao !

Hấn thốt, mắt hấn len lén nhìn Thiết Tâm Nam, theo dõi phản ứng nơi mặt nàng.

Nàng cứ khóc, càng phút càng khóc mùi, khóc nghe thê thảm quá chừng.

Nàng càng khóc, Tiểu Linh Ngư càng đặc ý.

Hấn trầm nghĩ:

- Đối phó với nữ nhân, không phương pháp nào hữu hiệu hơn là làm cho nữ nhân động lòng rồi là chẳng khác nào con ngựa đã thuần, ta cứ leo lên lưng nó mà cưỡi, giục đi đâu nó cũng đi !

Nhưng, trong lúc hấn đắc ý cực độ bỗng Thiết Tâm Nam đứng lên. Nàng đứng lên rồi, quay mình phóng chân chạy đi, chạy như điên, bất kể phương hướng, cứ phía trước mặt mà chạy.

Tiểu Linh Ngư hoảng kinh, kêu lên thất thanh:

- Chạy đi đâu ? Người bỏ ta như vậy sao ? Nếu có lang, sói đến bất ngờ, hoặc cọp đực, cọp cái cũng chưa biết chừng, thì làm sao ? Nếu con cọp cái hai chân là Tiểu Tiên Nữ đến đây, ta phải làm sao ? Người phải biết, vì ta cứu người, nàng ấy thù ta, thù sâu như biển, hận cao tới mây đó !

Mặc hấn gọi, Thiết Tâm Nam chẳng nghe gì cả !

oOo

Sao vẫn điểm ngôi trên nền không, gió vẫn thổi mát, cỏ vẫn êm, chung quanh vắng lặng, không gian thanh tịnh lạ lùng.

Ở trong khung cảnh đó, ai không thanh tịnh mà cảm thấy cuộc đời êm ái quá ?

Nhưng, nằm trên cỏ, gió vờn quanh, tai không nghe tiếng động, mắt nhìn sao sáng lung linh, Tiểu Linh Ngư chẳng nghe lòng thanh tịnh chút nào.

Hấn hận, hấn tức, hấn khẩn trương, nhưng hận, tức, khẩn trương cũng bằng thừa, bởi hấn bất động.

Hấn thở dài:

- Giang Linh Ngư ! Giang Linh Ngư ! Người có thể trách người được chăng ? Người trách kẻ khác, ai trách người ? Nên tự trách là hơn ! Ai bảo người can thiệp vào việc người ? Ai bảo người tìm việc của nữ nhân mà can thiệp ? Lang ăn người, sói ăn người, cọp cái đến đây ăn người, cũng đáng cho người ! Đừng than, đừng trách, Giang Linh Ngư ơi !

Con tiểu bạch mã nghe tiếng hấn lảm nhảm một mình liền chạy tới.

Nó hí lên nho nhỏ, như để tỏ sự cảm thông.

Tiểu Linh Ngư nhìn nó:

- Tiểu Bạch Thử ! Ta nói không sai ! Tin ta đi, Tiểu Bạch Thử ! Từ nay về sau, thấy ai muốn bắt hòng nữ nhân, người hãy chạy tìm dây, thấy ai muốn chém nữ nhân, người hãy chạy tìm đao, đao không bén, người phải mài cho bén !

Tiểu bạch mã lại hí hí, tỏ vẻ hiểu biết.

Nhưng rồi nó lại tách xa Tiểu Linh Ngư, nó chạy ra ngoài, đứng nhìn hấn.

Hắn cười chua, thốt:

- Người hiểu ta nói gì, song người không tin lời ta, người chẳng muốn nghe lời ta nói ! Thì ra, ta không nhớ chi nơi người, ta đang ở trong cảnh này, người lại dang xa ta, thế người là một con ngựa cái ! Ta cứ tưởng người là ngựa đực, cũng như ta là con người đực !

Bỗng Tiểu Linh Ngư chú ý. Con ngựa đang nhìn hắn vội nhìn về một hướng, nơi hướng đó có một người đang đứng.

Người đó vận chiếc áo trắng, dưới ánh sao sáng, màu trắng của chiếc áo ngời lên, trắng hơn nhiều, sắc lông con bạch mã.

Người đó, không lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư.

Giả như hắn thấy một bóng đỏ, hắn là hắn phải hãi hùng nhưng bóng kia màu trắng, một màu không ác độc, đối với hắn.

Bởi con người vận áo trắng đó, chính là Thiết Tâm Nam.

Nàng đã trở lại.

Một cơn gió vờn qua, phất nhẹ tà áo nàng, thân hình tựa hồ muốn ngã. Nàng yếu điệu quá, mãnh mai nhẹ nhàng quá !

Tiểu Linh Ngư than thầm:

- Ta đui mắt rồi ! Mãi đến bây giờ, mới nhận ra nàng là nữ nhân ! Đáng lý thoáng nhìn qua, là ta phát hiện ra ngay ! Làm gì nam nhân có được cái dáng điệu đó ?

Thiết Tâm Nam đã đến bên cạnh hắn.

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, tựa hồ bất kể đến nàng.

Nàng cất giọng u buồn thốt:

- Người không làm ô nhục ta !

Tiểu Linh Ngư mở mắt ra, điểm nhẹ một nụ cười:

- Bây giờ người mới phát giác ra điều đó ?

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nhưng ... người vẫn khinh phụ ta như thường, cho nên người ... người ! ...

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Cao thiên ơi ! Tôi van ông, ông xuống đây xui khiến cho nàng nói gấp đi, nàng muốn nói gì cứ nói, miễn nói thật thế thôi.

Thiết Tâm Nam cuối đầu gương mặt trầm lại:

- Người có thích đi theo ta đến một địa phương chẳng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên là ta thích nhưng muốn đi đâu, ta cũng phải cử động được rồi đi đâu thì đi, trước hết người giải huyết cho ta, chứ chẳng lẽ để ta như vậy, rồi công ta trên lưng mà đi ?

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Nhưng, nàng hết giận rồi, bằng cứ là nàng bật cười sảng sặc. Liên theo đó nàng giải huyết cho Tiểu Linh Ngư.

Giải huyết cho hắn là một cái ơn, dù thực sự thì đúng là nàng chuộc tội, nàng có thể điểm mạnh tay một chút, điểm mạnh cũng chẳng sao.

Thế mà nàng dè dặt quá, sợ chạm mạnh tay làm đau hắn.

Tiểu Linh Ngư nhếch môi cười khổ:

- Đánh, người đánh mạnh tay, chẳng sợ ta đau, bây giờ, làm cái việc tiếp trợ ta người lại sợ ta đau !

Hắn lại kêu lên:

- Cao thiên ơi ! Cao thiên ! Thật tôi không hiểu nổi nữ nhân ! ...

Hắn đứng dậy, nhổ phệt xuống đất một đồng đờm.

Thiết Tâm Nam gớm, quay mặt đi nơi khác, thấp giọng đáp:

- Trước đây ta không muốn cho người đi theo, bây giờ ta nghĩ kỹ, nên để cho người đi theo. Ta dẫn đo mãi, ta biết người ...

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, nhìn nàng, nhìn cái ót của nàng đúng hơn. Hắn không hỏi, chỉ chờ nghe.

Nàng tiếp:

- Ta suy nghĩ kỹ lắm rồi, biết người đối xử với ta rất tốt.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Thế ra, trước đây, người chẳng biết như vậy ?

Thiết Tâm Nam ấp úng:

- Trước đây, sợ dĩ ta không cho người đi theo, là vì ... địa phương đó ... rất bí mật ...

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Mà địa phương đó, ở đâu ?

Thiết Tâm Nam từ từ thốt:

- Trong vùng núi Côn Lôn, chính là ...

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Ác Nhân Cốc ? Người muốn đến Ác Nhân Cốc phải không ?

Thiết Tâm Nam giật mình, quay nhanh đầu lại, mở to mắt:

- Người ... người ... làm sao người biết nơi đó ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay dấm cốc cốc trên đầu hấn lẩm nhẩm:

- Cao Thiên ơi ! Cao Thiên ! Cái vị tiểu cô nương này hỏi tôi, tại sao tôi biết Ác Nhân Cốc !

Hấn bật cười ha hả:

- Ta không biết Ác Nhân Cốc, thì trên đời này có ai biết chứ ?

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư hừ lại một tiếng:

- Người khoan hỏi ta tại sao. Trước hết, người hãy cho ta biết vì lý do gì mà người định đến Ác Nhân Cốc ? Một con người như người, chẳng có cái vẻ gì là cần phải đến đó cả !

Thiết Tâm Nam đáp:

- Ta đến đó, chẳng phải vì cá nhân của ta mà chỉ đến tìm một người.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Ai ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Ta có nói ra, người cũng chẳng biết !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Tại sao ta chẳng biết ? Người trong cốc, từ già đến trẻ, từ trên xuống dưới, có ai mà ta chẳng biết ?

Thiết Tâm Nam kinh hãi:

- Người ...

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Ta lớn lên ngay trong cốc, cho người biết !

Thiết Tâm Nam càng sợ hãi:

- Vô lý ! Ta không tin ! Nhất định không tin !

Tiểu Linh Ngư cười dòn:

- Người không tin à ? Ta hỏi người, trừ Ác Nhân Cốc ra, trên thế thế gian này còn nơi nào hung đúc một con người đúng cái mẫu của ta ?

Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc, rồi vụt cười khan:

- Quả thật, chẳng có nơi nào khác. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ ra điều đó !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Bây giờ, người hãy nói cái người người muốn tìm đó, là ai ở trong cốc.

Thiết Tâm Nam trâm gương mặt.

Nàng suy nghĩ một lúc lâu, đoạn từ từ đáp:

- Người đó họ Thiết, người rất có thanh danh trên giang hồ.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Một trong số Thập Đại Ác Nhân ? Cuồng Sư Thiết Chiến ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng đầu, kêu lên thất thanh:

- Người biết người đó ? Người đó hiện tại ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- May mắn cho người gặp ta ! Chứ nếu không thì người có đi đến đó cũng vô ích.

Hắn hỏi:

- Ai nói với người là Cuồng Sư Thiết Chiến ở trong Ác Nhân Cốc ? Sao người chẳng đập cho kẻ đó một đập cho vỡ bụng ra ?

Thiết Tâm Nam nghe xong, nhũn người ngay, tự nhiên nàng ngã xuống ...

oOo

Thiết Tâm Nam ngồi trên ngựa, Tiểu Linh Ngư nắm cương, dắt ngựa đi.

Không ai nói với ai một tiếng nào.

Hai người, một thú, hai người không nói chuyện với nhau, còn thú thì đương nhiên không nói rồi.

Cả ba lặng lẽ tiến tới.

Đêm chưa tàn, đêm vẫn thanh tịnh, gió về khuya hơi lạnh, sao trên nền không sáng hơn, sáng hời hả để nhạt dần cho ngày về ...

Khấp cánh đồng cỏ nhìn tận tầm mắt bốn bề, xa xa, chẳng có bóng người, gần gần không một tiếng động.

Họ đi, đi mãi, cuối cùng cũng đi qua cánh đồng cỏ.

Tiểu Linh Ngư như luyến tiếc một cái gì, lòng hắn man mác, tâm tư thêm nặng một ấn tượng mà có lẽ suốt đời hắn không xóa được !

Nhưng lòng hướng vọng về nơi đã đi qua, đầu không quay, mắt không nhìn về nơi đó.

Ấn tượng dù đã có nơi tâm tư, hấn chỉ muốn đoạn đường qua vĩnh viễn thuộc về dĩ vãng xa xôi, chứ chẳng phải mới đây, chưa tròn đêm ngày !

Làm sao hấn không có bi hoài ? Nhưng hấn chỉ muốn xếp bi hoài lại, dồn nó vào một góc đáy lòng nào đó để hấn thành thoi tiến lên, tiến lên ...

Thiết Tâm Nam ngồi trên ngựa, đỡ nhọc phần nào, song gương mặt nàng không vì đỡ nhọc mà hồng hào trở lại, gương mặt đó đã trắng nhợt hơn.

Sắc diện trắng nhợt đó lạ lùng làm sao, lại càng tăng gia vẻ đẹp của nàng, khác hẳn với vẻ hồng hào rục rờ của Tiểu Tiên Nữ.

Từ phút giây hiện ra, nàng là một thiếu nữ trong cái lột nam nhân, Tiểu Linh Ngư cảm thấy nàng có nhiều điểm lạ, nàng hoàn toàn khác biệt với bất cứ nữ nhân nào trên trần thế.

Hấn cho rằng nàng đẹp vô cùng, không một giai nhân nào sánh bằng.

Hấn cũng phát hiện ra, nàng rất yếu đuối, yếu trên chỗ tưởng của hấn.

Biết được Cuồng Sư Thiết Chiến không có mặt trong Ác Nhân Cốc, nàng chẳng hề cử động, nàng không còn đủ khí lực làm một cử động nhỏ dù nhỏ nhất.

Nếu chẳng có con tiểu bạch mã. Tiểu Linh Ngư tự hỏi không biết nàng phải làm thế nào để vượt qua những dặm dài xuyên qua đồng cỏ.

Và như vậy thì rắc rối cho hấn biết bao ?

Bởi dù sao thì cả hai cũng phải đi, càng đi xa càng hay, tránh Tiểu Tiên Nữ có thể đang theo đuổi ở phía sau.

Trong trường hợp không ngựa, chẳng lẽ hấn phải cõng nàng ?

Hấn thở dài, trầm nghĩ:

- Nữ nhân ! ... Nữ nhân nào cũng thế, đẹp cũng như xấu, đừng nên để cho họ khổ đau ! Họ khổ đau rồi là trở thành cái lụy cho những ai liên quan đến họ !

Hấn nhất định im lặng luôn, cho đến khi nào không còn im lặng được nữa, cho đến khi nào có việc cấp thiết xảy ra, bắt buộc phải nói.

Nhưng Thiết Tâm Nam không chịu im lặng lâu.

Nàng hỏi:

- Tại sao người chẳng nói chi hết ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Người chẳng nói, ta nói với ai ?

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng:

- Thế người chẳng có gì để hỏi ta à ?

Tiểu Linh Ngư lại hừ trả:

- Tại sao ta phải hỏi người chứ ? Có việc gì mà ta chẳng biết, đã biết thì hỏi làm gì ?

Thiết Tâm Nam hừ lớn hơn:

- Người biết gì ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta biết như thế này. Bị người đuổi, chạy chết, không đường mà chạy, rồi tưởng đi tìm phụ thân nương náo, tuy nhiên, người cũng chẳng có tình cảm chi đó sâu nặng lắm đối với phụ thân người, người ta tìm cha là vì nhớ cha, còn người tìm cha là vì không nơi ở yên, phải đến ở với cha, dù nơi đó chẳng ai muốn đến. Lúc nhỏ, rất nhỏ, người đã ly khai cha người rồi ; lúc nhỏ, rất nhỏ, người đã bị cha người từ bỏ rồi.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp nối với giọng mỉa mai:

- Có đúng không ?

Thiết Tâm Nam trừng mắt, đáng lẽ nàng hét lên, nhưng âm thanh quá nhỏ, chừng như không thoát lọt khỏi yết hầu:

- Phụ thân của ta ? Ai là phụ thân của ta ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Cuồng Sư Thiết Chiến.

Lần này, Thiết Tâm Nam thét được:

- Ai ... ai nói với người ?

Tiểu Linh Ngư ngáp dài, tỏ vẻ mệt mỏi, như không tha thiết đến vấn đề:

- Ta nói với ta ! Người dù sao cũng chỉ là một nữ nhân. Mà nữ nhân nào cũng thế, ai nói trúng tâm sự, là người đó bị trách mắng liền, nữ nhân nào cũng chối thường. Người thừa nhận hay không, tùy người, điều đó chẳng quan hệ gì cho ta !

Thiết Tâm Nam nhìn Tiểu Linh Ngư, như nhìn một quái vật.

Lâu lắm, nàng hỏi tiếp:

- Người còn biết gì khác nữa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cái tên của người ! Chẳng phải là Nam chi hết, mà chính là Lan, tên người là Thiết Tâm Lan ! Đúng vậy không ?

- o O o -